

Sygn. akt IV Ca 591/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Waław Banasik (spr.)

Sędziowie - SO Małgorzata Szeromska

SO Joanna Świerczakowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Bałdyga

po rozpoznaniu na rozprawie 22 listopada 2017r. w P.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W. (poprzednio (...) sp. z o.o. w W.)

przeciwko (...) Szpitalowi Wojewódzkiemu w C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 19 maja 2017 r.

sygn. akt I C 389/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. (poprzednio (...) sp. z o.o. w W.) kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

IV Ca 591/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie zasądził od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej na rzecz powoda (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 12.674,88 zł z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa liczonymi od kwot: 4.224,96 zł za okres od dnia 4 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, 4.224,96 zł za okres od dnia 12 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, 4.224,96 zł za okres od dnia 2 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.251 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach i ocenie prawnej:

Spółkę (...) sp. z o.o. w W. oraz (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej łączyła, zawarta w dniu 30 grudnia 2015 r. po przeprowadzeniu przetargu nieograniczonego nr (...), umowa dostawy, na podstawie której spółka ta miała dostarczać do apteki szpitalnej pozwanego leki wymienione w zestawieniu asortymentowo - wartościowym, stanowiącym załącznik do umowy. Na podstawie w/w umowy, spółka (...) sp. z o.o.

dostarczyła pozwanemu Szpitalowi zamówione przez niego leki, a następnie wystawiła z tego tytułu faktury VAT: nr (...) z dnia 29 czerwca 2016 r. na kwotę 4.224,96 zł z terminem płatności do dnia 3 sierpnia 2016 r., nr (...) z dnia 7 lipca 2016 r. na kwotę 4.224,96 zł z terminem płatności do dnia 11 sierpnia 2016 r. i nr (...) z dnia 28 lipca 2016 r. na kwotę 4.224,96 zł z terminem płatności do dnia 1 września 2016 r.

(...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej odbierał zamówione leki, jednakże nie uregulował za nie należności.

Spółka (...) sp. z o.o. w W., pismem datowanym na dzień 7 października 2016 r., wezwała (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej do zapłaty należności, które wynikały z w/w faktur, w terminie do dnia 20 października 2016 r., z zastrzeżeniem, że w przypadku braku dokonania wpłaty w powyższym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pozwany Szpital na to wezwanie nie odpowiedział.

Spółka (...) sp. z o.o. w W. powstała w wyniku podziału przez wydzielenie, w trybie art. 529 § 1 pkt 4 KSH, poprzez przeniesienie części majątku spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...) sp. z o.o. W skład majątku przenoszonego na rzecz spółki (...) weszły również m.in. prawa i obowiązki spółki (...) sp. z o.o. powstałe przed dniem wydzielenia, wynikające z ofert złożonych w postępowaniu przetargowych, w tym prawa i obowiązki wynikające z przetargu numer (...) zorganizowanego przez (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej, którego efektem była umowa z dnia 30 grudnia 2015 r.

W ocenie Sądu Rejonowego stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach w postaci umowy i faktur VAT, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. Pozwany nie negował przy tym ani faktu dostarczenia mu produktów, stosownie do wystawionych faktur przez spółkę, ani tego, że nie zapłacił ceny za wydany mu towar. Nie kwestionował również faktu zawarcia umowy dostawy ze spółką (...) sp. z o.o.. Niespornym jest również to, że powodowa spółka powstała w wyniku podziału przez wydzielenie i przeniesienie części majątku spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...) sp. z o.o. oraz to, że w skład majątku przenoszonego na rzecz spółki (...) weszły również prawa i obowiązki spółki (...) sp. z o.o. wynikające z przetargu numer (...) zorganizowanego przez (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej. Niezależnie od powyższego zostało to w sposób należyty wykazane dokumentami.

Spółkę (...) sp. z o.o. w W. oraz (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej łączyła umowa dostawy, zdefiniowana w art. 605 k.c. W sprawie niniejszej bezspornym było, iż dostawca spełnił swój obowiązek i dostarczył towar – leki, których dotyczyła zawarta między stronami umowa, zaś odbiorca odebrał te rzeczy, lecz za odebrane rzeczy, stosownie do wystawionych faktur VAT nie zapłacił cen, mimo upływu umówionych terminów, oznaczonych na każdej fakturze.

Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że powodowa spółka – w wyniku sukcesji generalnej, polegającej na przeniesieniu części majątku spółki (...) sp. z o.o. na spółkę (...) sp. z o.o. – weszła w prawa i obowiązki spółki (...). W załączniku numer 6 (...) sp. z o.o., pod pozycją 28 wprost wymieniono prawa i obowiązki wynikające z przetargu numer (...), zorganizowanego przez (...) Szpital Wojewódzki w C. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej, który to składnik został objęty przez spółkę powodową. Spółka (...) sp. z o.o. ma więc prawo domagać się zapłaty za dostawy zrealizowane przez spółkę (...) sp. z o.o. w W. w ramach umowy, będącej efektem w/w przetargu. Ten przypadek przejścia praw i obowiązków pomiędzy spółkami nie jest czynnością prawną, o której mowa jest w art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, który (Dz.U. Nr 112, poz. 654). Przeniesienie majątku (bądź części) jednej spółki na inną nie jest bowiem czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W takim przypadku zasadniczym celem tej czynności jest utworzenie nowej osoby prawnej (spółki), a nie zmiana wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Zakazane przez prawo są zaś tylko takie czynności prawne, które wprost odnoszą się do przenoszenia wierzytelności zakładów opieki zdrowotnej. Przepis ten miał bowiem przeciwdziałać nieograniczonemu handlowi tzw. „długami szpitali”, a nie wprowadzać ograniczenie w przejmowaniu czy łączeniu spółek prawa handlowego. Tym samym nie jest tu wymagana jakakolwiek zgoda osoby trzeciej, a w konsekwencji nie można tu mówić o nieważności czynności prawnej, stosownie

do art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. W tej sytuacji, powodowa spółka miała prawo domagać się zasądzenia na jej rzecz należności wynikających z trzech faktur wystawionych przez spółkę (...) sp. z o.o., każda na kwotę 4.224,96 zł, łącznie kwoty 12.674,88 zł. Strona pozwana nie uregulowała bowiem swych zobowiązań wobec tej spółki, a jednocześnie nie negocjowała, że w/w należności należały się tej spółce.

Wobec powyższego należało zasądzić od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 12.674,88 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa liczonymi od kwoty 4.224,96 zł za okres od dnia 4 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.224,96 zł za okres od dnia 12 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 4.224,96 zł do dnia zapłaty. Strona pozwana negocjowała – w przypadku zasądzenia należności dochodzonej w pozwie – zasadność naliczania odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, wskazując że w treści umowy dostawy, tj. w § 6 ust. 8 strony ustaliły, że w przypadku niedotrzymania terminu płatności dostawca może naliczyć odsetki z tytułu zwłoki w wysokości ustawowej.

Sąd Rejonowy nie zgodził się z powyższym, bowiem zarówno odsetki wynikające z art. 481 k.c., jak i art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, są odsetkami ustawowymi. Zgodnie zaś z art. 2 pkt 1, 2 i 3 w/w ustawy, przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, jak i podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych. Niewątpliwie stosunek prawny, z którego wynika dochodzone w tej sprawie roszczenie, podlega regulacjom wynikającym z cytowanej wyżej ustawy. Zwłaszcza, że art. 4 pkt 1 tej ustawy stanowi, że użyte w ustawie pojęcie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością, z czym niewątpliwie w niniejszej sprawie mamy odczynienia. W konsekwencji, powodowa spółka mogła naliczyć i żądać odsetek wynikających właśnie z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Przepisy tej ustawy, jako przepisy szczególne, mają pierwszeństwo w stosunku do podstawowych uregulowań wynikających z kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), w przypadku transakcji handlowych w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 1, zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.), wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym stosownie do art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – obowiązującym w chwili zawarcia niniejszej umowy dostawy – w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty (...). Konkludując, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, zarówno w zakresie kwoty należność głównej, jak i żądanych odsetek, wynikających z ustawy o transakcjach handlowych, w związku z czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku zasądził od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C., Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej na rzecz powódki (...) sp. z o.o. w W. kwotę 4.251,00 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Na tę kwotę złożyły się opłata sądowa od pozwu w wymiarze 634 zł, koszty zastępstwa procesowego w wymiarze 3.600 zł ustalone stosownie do przepisu § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. O kosztach procesu orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c. W związku z tym, że pozwany Szpital przegrał ten proces zobowiązany jest zwrócić stronie powodowej niezbędne koszty procesu.

Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu. Stosownie do art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie

obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów. Pozwany został wezwany – jeszcze przed zainicjowaniem tego procesu – do zapłaty należności objętych tym pozwem, ale nie dość, że tych należności nie uregulował, to nie podjął nawet rozmów z powodową spółką. Pozwany, z uwagi na swoje postępowanie, nie zasługuje więc na potraktowanie go w uprzywilejowany sposób, a w rezultacie na zwolnienie go z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi.

Pozwany (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. wniósł apelację. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

- 1) naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 320 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, iż w przypadku pozwanego nie zachodzą szczególnie uzasadnione przesłanki do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty,
- 2) przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez niezastosowanie zasady kierowania się dobrem ogółu, troski o życie i zdrowie ludzi – pacjentów szpitala.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie wniosku o rozłożenie należności na raty, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W piśmie procesowym z dnia 15 listopada 2017 r. powód poinformował o zmianie swej nazwy, która obecnie brzmi (...) Sp. z o.o. w W., składając odpis pełny z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd I instancji, uznając je za własne. Sąd ten ustalił bowiem istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w zgromadzonych dowodach, a na ich podstawie wyciągnął prawidłowe wnioski, odpowiednio je uzasadniając.

Zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 320 k.p.c. oraz art. 5 k.c. nie są zasadne. Pierwszy z wymienionych przepisów umożliwia sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia. Przepis ten stosowany jest zatem przez sąd jedynie fakultatywnie, po rozważeniu okoliczności powoływanych przez stronę, chcącą skorzystać z tej instytucji. W judykaturze podnosi się, że przepis art. 320 k.p.c. określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Mimo umiejscowienia go wśród przepisów postępowania, ma on charakter materialnoprawny, ponieważ modyfikuje treść łączącego strony stosunku cywilnoprawnego, w odniesieniu do sposobu i terminu spełnienia świadczenia przez pozwanego i w tym zakresie jest konstytutywny (zobacz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., II CSK 383/14). Ochrona, jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być jednak stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 września 2014 r., I ACA 290/14).

Wbrew zawartym w apelacji twierdzeniom, Sąd I instancji trafnie przyjął, że fakt prowadzenia przez pozwanego działalności o charakterze publicznym, nieopartej o zysk, nie jest jednoznaczny z tym, iż w sprawie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w art. 320 k.p.c. Sąd miał uzasadnione podstawy, aby wysnuć wniosek, że rozłożenie należności na raty nie spowoduje, iż pozwany będzie je regularnie uiszczał, o czym świadczy jego dotychczasowa postawa, tj. brak spłaty choćby części należności. W ocenie Sądu Okręgowego ani rola, jaką

pełni pozwany, będący zakładem opieki zdrowotnej udzielającym świadczeń zdrowotnych, ani też jego trudna sytuacja majątkowa spowodowana w pewnym stopniu niewystarczającymi środkami finansowymi przyznawanymi z Narodowego Funduszu Zdrowia, nie mogą stanowić szczególnie uzasadnionych przypadków w rozumieniu art. 320 k.p.c. Pozwany, mimo że jest podmiotem prowadzącym działalność leczniczą, winien uwzględniać w swych działaniach obowiązek regulowania długów. Jak wskazał sam pozwany w roku 2015 doszło do pogłębienia finansowego kryzysu Szpitala, a wymagalne zadłużenie osiągnęło wysokość 43 milionów złotych. Przy czym pozwany nie przedstawił nawet ogólnego planu działań pozwalających na spłatę wymagalnych roszczeń wierzycieli. Z tego względu, w przekonaniu Sądu, rozłożenie zasądzonej kwoty na raty, nie uwzględniałoby słuszych interesów strony powodowej. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne bowiem wtedy, gdy dłużnik wykaże, że będzie dysponować środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W niniejszej sprawie pozwany nie przedstawił w tym względzie żadnych rzeczowych twierdzeń faktycznych i dowodów. Wskazał jedynie, iż co miesiąc otrzymuje regularne wpływy z NFZ (które – jak sam twierdzi – są niewystarczające na pokrycie wszystkich zobowiązań) oraz co pewien czas otrzymuje „pewne wpływy” z NFZ za tzw. „nadwykonania”, z tym że nie podał, jakiej wysokości są to kwoty i z jaką częstotliwością je otrzymuje. Na podstawie takich twierdzeń nie sposób uznać, że rozłożenie należności na raty spełniałoby swój cel i przyczyniło się do spłaty zadłużenia. Zarzut naruszenia art. 320 k.p.c. należało więc uznać za chybiony.

Niezasadny okazał się też zarzut naruszenia art. 5 k.c. Klauzula generalna niedopuszczalności czynienia ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego ma na celu zapobieganie stosowania prawa w sposób prowadzący do skutków nieetycznych lub rozmijających się w sposób zasadniczy z celem danej regulacji prawnej. Jeśli więc uwzględnienie powództwa, zgodnego z literą prawa, powodowałoby skutki rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące, nie dające się zaakceptować z punktu widzenia norm moralnych i wartości powszechnie uznawanych w społeczeństwie, art. 5 k.c. zezwala na jego oddalenie. Należy jednak pamiętać, że istotą prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych, tak więc odmowa udzielenia tej ochrony osobie, która korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób zgodny z jego treścią, może mieć miejsce zupełnie wyjątkowo i musi być uzasadniona istnieniem szczególnych okoliczności uzasadniających przyjęcie, że w określonym układzie stosunków uwzględnienie powództwa prowadziłoby do skutków szczególnie dotkliwych i nieakceptowanych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 555/14). W przedmiotowej sprawie Sąd nie widzi podstaw do oddalenia powództwa z uwagi na treść art. 5 k.c.

Pomijając jednak powyższe, wskazać należy, że w judykaturze prezentowane są odmienne stanowiska co do możliwości stosowania jednocześnie art. 320 k.p.c. i art. 5 k.c. Z jednej strony wskazuje się, że przepis art. 320 k.p.c., w zakresie objętym jego hipotezą, wyłącza stosowanie art. 5 k.c. (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 20/06). Z drugiej zaś przyjmuje się, że co do zasady art. 320 k.p.c. nie wyłącza stosowania art. 5 k.c. (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2005 r., III CK 129/04). Sąd Okręgowy podziela pierwszy z ww. poglądów. Apelujący, stawiając zarówno zarzut naruszenia art. 320 k.p.c., jak i art. 5 k.c. wnosi wyłącznie o zmianę orzeczenia poprzez rozłożenie zasądzonej od niego kwoty na raty. W tym zakresie, zdaniem Sądu, przepis art. 320 k.p.c. wyłącza stosowanie art. 5 k.c., albowiem w sposób samodzielny i wyczerpujący reguluje to zagadnienie. Warto wspomnieć, iż stanowisko to znajduje poparcie w orzecznictwie sądów powszechnych, w tym Sądu Apelacyjnego w Łodzi (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 czerwca 2015 r., I ACa 1840/14).

Z przedstawionych względów Sąd Okręgowy, dzieląc ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego odnoszące się do zakresu apelacji, stosując art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach Sąd II instancji rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wysokość kosztów zastępstwa prawnego przysługujących powodowi Sąd ustalił w oparciu o § 110 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U 2015.1804).

Wacław Banasik

Małgorzata Szeromska Joanna Świerczakowska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)